

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **ENIX COMMODITIES s.r.o.**, se sídlem v Praze 2, Malá Štěpánská 1929/9, IČO: 284 70 257, zastoupen Mgr. Matúšem Hanuliakem, advokátem se sídlem v Praze 4, Adamovská 1064/7, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 38278/15/5100-41453-703460 ze dne 6. 11. 2015 a rozhodnutí žalovaného č. j. 40708/15/5100-41453-703460 ze dne 25. 11. 2015,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá přezkoumání dvou v záhlaví označených rozhodnutí, jimiž byla zamítnuta jeho odvolání a potvrzena rozhodnutí - zajišťovací příkazy č. j. 6414579/15/2002-00540-110659 ze dne 8. 10. 2015, vydané Finančním úřadem pro hl. m. Prahu (dále jen „správce daně“), jímž bylo žalobci uloženo zajistit úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2015 složením jistoty ve výši 5.309.030 Kč, resp. č. j. 6414370/15/2002-00540-110659 ze dne 8. 10. 2005, jímž bylo žalobci uloženo zajistit úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období září 2015 složením jistoty ve výši 25.692.837 Kč. Obě napadená rozhodnutí jsou věcně shodná, liší se toliko zdaňovacími obdobími a výší uložené povinnosti. Správce daně v nich dospěl k závěru, že byla dostatečně prokázána dosud nestanovená daň ve smyslu § 167 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, a zároveň vyjádřil důvodné obavy, že

vybrání této dosud nestanovené daně bude v době jejího stanovení spojeno se značnými obtížemi. Z tohoto důvodu vydal předmětné zajišťovací příkazy. Žalovaný jako odvolací orgán zajišťovací příkazy přezkoumal a zjistil, že skutkový stav byl zjištěn řádně, správce daně dostatečně odůvodnil jak výši požadované jistoty, tak důvodnou obavu z budoucí obtížné vymahatelnosti této daně, a odvolací námitky tudíž nebyly důvodné.

Žalobce považuje žalobou napadená rozhodnutí za nesrozumitelná a nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť z nich přes jejich rozsáhlost nelze seznat sled úvah žalovaného a skutečné důvody zamítnutí podaných odvolání a potvrzení zajišťovacích příkazů. Žalobce žalovanému v obecné rovině vytkl, že se namísto uvedení konkrétních důvodů omezil na doslovné či přeformulované citace zákona, neurčité formulace, zdánlivě neuzavřené výčty, účelové opakování výrazů s totožným nebo obdobným významem s cílem vyvolat dojem mnohosti podkladů, či formálním mechanickým reprodukováním rozsáhlých abstraktních a obecných pasáží o požadavcích vztahujících se na jeho rozhodování, a na podporu tohoto tvrzení citoval řadu obrátů obsažených v napadeném rozhodnutí. Na konkrétní argumentaci obsaženou v odvolání reagoval žalovaný dle žalobcova názoru argumentací v kruhu, a to ve vztahu k oběma konstitutivním složkám zajišťovacích příkazů, t. j. existenci odůvodněné obavy i předpokládané výši daně. Namísto konkrétního přezkoumání závěrů správce daně tak žalovaný nabídl thesi, že správce daně měl odůvodněnou obavu, jelikož měl odůvodněnou obavu. Za vnitřně rozpornou označil žalobce tu část odůvodnění, v níž žalovaný odmítl žalobcovo tvrzení o libovůli s tím, že správní orgán použil správní uvážení, jako by snad aplikace správního uvážení vylučovala libovůli, aby následně dodal, že vydání zajišťovacího příkazu nemůže být předmětem správního uvážení.

Žalobce dále namítl, že se žalovaný odmítl zabývat jakýmkoli námitkami směřujícími proti způsobu výpočtu předpokládané výše daňové povinnosti, ačkoli přinejmenším způsob výpočtu zajišťované částky, správnost základních vstupních údajů a přiměřenost zajištění musí být možno v odvolacím řízení přezkoumat, opačný závěr by ostatně odporoval zákonné úpravě (§ 168 odst. 3 daňového řádu). Žalovaný se tak musel vypořádat alespoň s námitkou ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jelikož zajišťovací příkazy vycházejí z nesprávného předpokladu, že dánská společnost Neas Energy A/S není registrována k DPH v tuzemsku; tato společnost je totiž registrována k DPH v Dánsku, což žalobce v odvolacím řízení doložil a plyne to i ze systému VIES spravovaného Evropskou komisí. Žalovaný měl dále jako skutečnosti, z nichž vycházel správce daně, opakovaně uvádět skutečnosti, z nichž správce daně nevycházel, případně ani nemohl, neboť s nimi nebyl v době svého rozhodování obeznámen. Pokud se žalovaný za těchto okolností plně odvolává na závěry správce daně, nelze seznat, o jaké důvody vlastně svá rozhodnutí opřel. Žalobce tak měl být v této souvislosti zkrácen na svých procesních právech tím, že žalovaný v odvolacím řízení doplnil podklady pro své rozhodnutí, aniž umožnil žalobci vyjádřit se k nim.

Argumentace správce daně je založena na tendenčním a svévolném posouzení jiné než primární žalobcovy internetové stránky, ačkoli byl o té primární informován již v registračním řízení, a dále na nesprávném závěru, že adresa sídla žalobce je toliko tzv. virtuální adresou. Na žalobcovy výhrady odpověděl žalovaný výkladem, že hodnocení

webových stránek považoval správce daně za vedlejší rizikový faktor, resp. že sídlo nebylo jediným ani nejzásadnějším důvodem pro vydání zajišťovacích příkazů, aniž by uvedl, co tedy bylo tím hlavním faktorem či nejzásadnějšími důvody pro jejich vydání. Obavy o budoucí dobytost daně nemohou dle žalobcova názoru vyvěrat ani z toho, že veškerý jeho majetek je tvořen peněžními prostředky na bankovních účtech; u takových prostředků lze totiž vzhledem k jejich vysoké likviditě vždy předpokládat, že budou převedeny. Žalobce nezavdal svým jednáním k takovým domněnkám žádnou příčinu: nehrozí mu úpadek, není nekontaktní, jeho sídlo není jen virtuální atp. Žalovaný se při hodnocení žalobcovy situace dopustil řady dalších pochybení. Nenahlášení nového čísla bankovního účtu bylo pouze administrativní pochybení, operace na něm byly ostatně předmětem daňových přiznání. Jediný společník žalobce vstoupil do tzv. předzaložené společnosti až v roce 2015, proto je pochopitelné, že žalobce do té doby vykazoval nulové zisky i obraty, a nemůže to tedy vzbuzovat obavy ohledně budoucího odvádění daní. Účelový je také výklad, dle něž žalobce ukončí svou hospodářskou činnost, odstěhuje-li se jeho jediný společník do zahraničí, což ostatně nemá v plánu a naopak zde hodlá investovat do nemovitostí. Dokonce i přijetí půjčky, jež zvyšuje žalobcovu majetkovou dostatečnost, dle názoru žalovaného zvyšuje obavy z budoucí nedobytnosti DPH. Naprosto nepravdivé pak je tvrzení, že společnost RENOVEL Financial, s.r.o. byla zapsána jako společník Certe consulting s.r.o.

Žalobce zdůraznil, že ačkoli zajišťovací příkaz může vycházet jen z hypotetických závěrů správce daně, tyto závěry musejí být opřeny o konkrétní a objektivně ověřitelné skutečnosti, jednoznačně identifikovatelné v odůvodnění rozhodnutí. Zatímco správce daně vyšel z hypotézy o žalobcově toliko fingované hospodářské činnosti, žalovaný pod tíhou důkazů uznal, že žalobce hospodářskou činnost skutečně vyvíjí. Přesto se nadále mechanicky odvolává na odůvodnění správce daně, čímž zakládá vnitřní rozpornost své vlastní argumentace: nelze současně tvrdit, že žalobce hospodářskou aktivitu pouze finguje, a zároveň že zde hospodářská činnost skutečně je. Nakonec žalobce zpochybnil názor žalovaného, že správce daně byl povinen zajišťovací příkazy vydat, a to s poukazem na § 167 odst. 1 daňového řádu, jež zakotvuje toliko možnost, nikoli povinnost zajišťovací příkaz vydat.

Ze všech těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil obě napadená rozhodnutí, jakož i zajišťovací příkazy jim předcházející.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí a setrval na stanovisku, že zajišťovací příkazy byly vydány v souladu se zákonem a veškeré žalobcovy odvolací námitky byly řádně vypořádány.

Z tohoto důvodu žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona

č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), při čemž nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Žádný z účastníků řízení na výzvu soudu výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, soud proto postupoval dle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci bez nařízení jednání.

Soud uvážil o věci následovně.

Mezi účastníky řízení je sporné, zda byly splněny podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů. Dle § 167 odst. 1 daňového řádu je-li odůvodněná obava, že daň, u které dosud neuplynul den splatnosti, nebo daň, která nebyla dosud stanovena, bude v době její vymahatelnosti nedobytná, nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně vydat zajišťovací příkaz.

Dle odstavce 4 téhož ustanovení u daně, která nebyla dosud stanovena, stanoví výši zajišťované částky správce daně podle vlastních pomůcek. Není-li nebezpečí z prodlení, může správce daně vyzvat daňový subjekt, aby nejpozději do 3 pracovních dnů sdělil údaje potřebné pro určení výše zajišťované daně.

K nárokům na odůvodnění zajišťovacího příkazu uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 As 27/2014 - 31 ze dne 16. 4. 2014 to, že „je z konstrukce citované normy zřejmé, že naplnění odůvodněné obavy je třeba zkoumat individuálně ve vztahu ke konkrétním okolnostem případu. Bylo by velmi obtížné a málo funkční snažit se institut odůvodněné obavy vymezit či zpřesnit stanovením více či méně abstraktních nepřekročitelných mantinelů nebo mnohobodovým testem jeho použitelnosti. V té nejobecnější rovině proto pouze soud konstatuje, že existence odůvodněné obavy musí být založena na konkrétních poměrech daňového subjektu, které musí být vztaženy k výši dosud nesplatné nebo nestanovené daně. Vydání zajišťovacího příkazu tak nelze spojovat výhradně se situací, kdy daňovému subjektu hrozí insolvence, kdy se daňový subjekt zbavuje majetku nebo kdy činí účelově kroky, které by podstatně ztížily nebo zmařily budoucí výběr daně. Jak správně konstatoval krajský soud, zajišťovací příkaz lze vydat i v případech, kdy ucelený a logický okruh indicií nižší intenzity svědčí o nedobré ekonomické situaci daňového subjektu, která ve vztahu k výši dosud nesplatné či nestanovené daně vyvolá obavu o schopnosti daňového subjektu daň v době její vymahatelnosti uhradit.“

Celou žalobou se jako červená nit táhne hlavní žalobcův argument, že napadená rozhodnutí – stejně jako jim předcházející zajišťovací příkazy – neobsahují žádné konkrétní důvody, proč by dosud nestanovená daň měla být v době své vymahatelnosti nedobytná, resp. proč by v této době mělo být její vybrání spojeno se značnými obtížemi.

Žalovaný popsal okolnosti, jež jej vedly k této obavě, na str. 7 a 8 svého rozhodnutí (str. 6 a 7 rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015). Jednalo se o tyto důvody:

- žalobce v rozporu s § 127 daňového řádu nenahlásil správci daně všechny bankovní účty, jež používal ke své ekonomické činnosti; konkrétně zamlčel účet vedený u ČSOB, a.s., jehož prostřednictvím uskutečňoval zásadní obchodní převody v řádu desítek milionů Kč;

- žalobce vykazoval dle svých daňových přiznání od roku 2010 nulové obraty i nulové zisky;
- veškerý žalobcův majetek tvoří prostředky na bankovních účtech, jež mohou být snadno převedeny na jinou osobu; žalobce nevlastní žádný nemovitý majetek, vozidla ani jiný obchodní majetek přesahující hodnotu 40.000 Kč;
- záruku majetkové dostatečnosti pro případ budoucího uložení daňové povinnosti neposkytuje ani žalobcův základní kapitál, byť navýšený z 200.000 Kč na 2,8 milionu Kč, neboť dosud nestanovená DPH jeho výši několikanásobně převyšuje;
- žalobce může svou ekonomickou činnost kdykoli ukončit, neboť obchodování s plynem právě na území ČR vysvětlil ekonomickými důvody (nízkými náklady na bydlení a život) s tím, že v případě jejich změny, např. v souvislosti s přijetím Eura, zemi opustí;
- rizikovým faktorem byly rovněž převody finančních prostředků na účty zahraničních osob, jež nejsou plátcí daně v tuzemsku.
- Na str. 4 žalovaný dále uvedl, že žalobce dosud nezaplatil daňovou povinnost ve výši 95.794 Kč, deklarovanou v daňovém přiznání za období srpen 2015;
- jako vedlejší rizikový faktor při posuzování žalobcovy situace žalovaný na str. 13 svého rozhodnutí (str. 12 rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015) označil žalobcovu nepravdivou prezentaci nacházející se na jeho internetových stránkách.
- K odvolacím námitkám žalovaný jako další skutečnost stojící za odůvodněnou obavou označil nesoulad mezi platbami evidovanými na bankovních účtech a obchodními transakcemi vykázanými žalobcem v jeho daňových přiznáních (str. 7 uprostřed; str. 6 rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015).

Žalobci je třeba přisvědčit potud, že ne všechny tyto důvody byly obsaženy již v zajišťovacích příkazech: správce daně jejich vydání odůvodnil nepravdivým a zavádějícím obrazem o žalobcově profilu vytvořeným na jeho internetových stránkách (str. 2 až 4); virtuální povahou jeho sídla (str. 3); porušením povinnosti nahlásit všechny bankovní účty (str. 4 nahoře); neuhrazením daňové povinnosti ve výši 95.794 Kč, deklarované v daňovém přiznání za období srpen 2015 (str. 4 zajišťovacího příkazu č. j. 6414370/15/2002-00540-110659; str. 5 zajišťovacího příkazu č. j. 6414579/15/2002-00540-110659 dole); strukturou žalobcova vlastnictví, jež je tvořeno toliko snadno převoditelnými prostředky na bankovních účtech (str. 5 dole). Není pravda, že by správce daně své rozhodnutí vystavěl na thesi, že žalobce nevyvíjí skutečnou hospodářskou činnost, to naopak na str. 4 výslovně uznává („*Přesto správce daně nezpochybňuje, že daňový subjekt provádí ekonomickou činnost ve smyslu ust. § 5 odst. 2 zákona o dani z přidané hodnoty. Jak již bylo uvedeno, daňový subjekt má od června 2015 platné licence s obchodováním s plynem a elektřinou, zároveň od srpna 2015 jsou na bankovních účtech finanční transakce, které nasvědčují ekonomickým aktivitám daňového subjektu.*“); tento zásadní rozpor mezi rozhodnutími správních orgánů, jenž měl dle žalobcova názoru založit vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí, je tak pouze iluzivní. Z rozhodnutí správce daně je tak zřejmé, co myslel oněmi dalšími rizikovými faktory zmíněnými na str. 4 jeho rozhodnutí. Podstata argumentace správních orgánů je shodná, avšak odvolací orgán některé důvody doplnil a od jiných ustoupil, když např. uznal, že žalobce v odvolání rozptýlil obavy ohledně svého sídla, jež správce daně považoval toliko za virtuální. Tato skutečnost však nezpůsobuje nezákonnost napadeného

rozhodnutí, neboť odvolací rozhodnutí tvoří z hlediska soudního přezkumu s rozhodnutím vydaným v prvním stupni jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 88/2009 - 48 ze dne 19. 11. 2009), a jestliže se odvolací orgán zabýval nad rámec skutečností posuzovaných správcem daně i dalšími věcně významnými okolnostmi (např. zvýšením žalobcova základního kapitálu, je to naopak žádoucí, neboť tak nahradil určité nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

Žalobcem předestřený obraz, že v odvolání rozbil veškeré argumenty správce daně a žalovaný pak musel místo nich vynajít argumenty zcela nové, neodpovídá obsahu spisového materiálu. Jediný z důvodů, o který správce daně opřel svou obavu z budoucí nevymahatelnosti daně, s nímž se žalovaný neztotožnil, byl ten o domněle virtuální povaze žalobcova sídla, na všech ostatních setrval; dokonce ani v případě žalobcovy internetové prezentace žalovaný od tohoto důvodu neustoupil, nýbrž toliko zdůraznil jeho okrajový význam. Ačkoli žalovaný podsunul správci daně určité argumenty, jichž tento nepoužil, není žádných pochyb o tom, že právě shora vyjmenované důvody jsou těmi, pro které žalovaný zamítl žalobcova odvolání a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. Určité výhrady lze mít vůči přehlednosti rozhodnutí obou orgánů také v tom smyslu, že veškeré důvody nejsou shrnuty na jednom místě, avšak součástí odůvodnění jsou, a při hodnocení rozhodnutí jako celku jsou nade vší pochybnost seznatelné.

Důvodná není ani žalobcova námitka, že odvolací orgán porušil jeho procesní práva tím, že mu neměl umožnit vyjádřit se k novým podkladům doplněným do spisu, na jejichž základě změny důvodů pro vydání zajišťovacích příkazů provedl. Odůvodnění napadených rozhodnutí se totiž o žádné nové podklady neopírají. Jak soud již uvedl, argumentace obou správních orgánů je v převážné části shodná, a ty nové argumenty v odůvodnění napadeného rozhodnutí se neopírají o žádné skutečnosti v prvostupňovém řízení neznámé či doplněné do správního spisu v průběhu odvolacího řízení. Ostatně ani žalobce neoznačil jediný konkrétní podklad či skutečnost, s nimiž se nemohl seznámit, a zřejmé to není ani z prostého odkazu na odstavec 35 žaloby o rozsahu dvou a půl normostrany.

Soud souhlasí se žalobcem v tom, že napadená rozhodnutí obsahují řadu nezřídka rozsáhlých obecně pojatých pasáží, jež nejsou nikterak vztaženy na posuzovanou věc, a že podstatná část odůvodnění je v podstatě nadbytečná. Dále je skutečně stěžejní pochopitelný odstavec, v němž žalovaný popisuje míru volného uvážení správce daně tak, že na jedné straně zdůrazňuje jeho zákonnými mantinely omezenou absolutně volnou úvahu a na druhé straně podotýká, že věc vůbec není předmětem správního uvážení (str. 11 a 12). Takové nedostatky však nemohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud obsahují náležitosti vyžadované zákonem (§ 68 odst. 3 správního řádu). Tím méně by mohly jejich nezákonnost způsobit namítané vady jako redundantní slova, pleonasmy či zavádějící formulace. V posuzované věci je rozhodující zejména to, zda je závěr o důvodnosti obav z nedobytnosti či obtížné vymahatelnosti dosud nestanovené daně, jakož i výše jistoty, přezkoumatelný a zákonný.

Pokud žalobce namítá, že hodnocení jeho prezentace nacházející se na stránkách www.enixcommodities.com bylo tendenční a svévolné, je k tomu třeba uvést, že ani žalobce nepopírá, že se jednalo o jeho vlastní internetové stránky určené pro komunikaci s veřejností. Žalobce přitom – mimo neurčitou poznámku o tendenčnosti – nikterak

nerozporuje samotný obsah hodnocení této stránky, ohrazuje se toliko proti tomu, že správce daně nevyšel namísto ní ze stránky www.enixcommodities.cz, na kterou jej sám upozornil. Správní orgány však nejsou při zjišťování skutkového stavu vázány důkazními návrhy účastníků řízení, jelikož k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy (§ 51 odst. 1 správního řádu).

Obavy o budoucí dobytost daně nemohou dle žalobcova názoru vyvěrat ani z toho, že veškerý jeho majetek je tvořen peněžními prostředky na bankovních účtech; u takových prostředků lze totiž vzhledem k jejich vysoké likviditě vždy předpokládat, že budou převedeny. Žalobce nezavdal svým jednáním k takovým domněnkám žádnou příčinu: nehrozí mu úpadek, není nekontaktní, jeho sídlo není jen virtuální atp. K této námitce soud uvádí, že povaha žalobcova majetku je toliko jedním dílkem v mozaice důvodů, pro které žalovaný považoval dobytost dosud nestanovené daně za ohroženou. Ačkoli by sama tento závěr nepochybně odůvodnit nemohla, nelze přehlédnout, že struktura žalobcova majetku je z tohoto úhlu pohledu riziková, neboť je tvořen výlučně prostředky na bankovních účtech, jichž lze pozbyt podstatně snadněji než např. nemovitého majetku. Žalobce má pravdu v tom, že tyto vlastnosti jsou s bezhotovostními prostředky nevyhnutelně spjaté, stejně tak nevyhnutelné jsou proto určité obavy správce daně v případě společnosti, jejíž majetek je tvořen výlučně těmito prostředky.

Související námitka spočívá v tom, že žalovaný „nevzal v úvahu“ a „zlehčoval“ zvýšení žalobcova základního kapitálu z 200.000 Kč na 2,8 milionu Kč. Žalovaný se touto skutečností zabýval na str. 8 svého rozhodnutí (str. 7 rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015) a uznal, že může nasvědčovat reálnosti ekonomického záměru zahraničního investora, avšak zároveň naznal, že neprokazuje žalobcovu majetkovou dostatečnost, neboť dosud nestanovená daň toto navýšení základního kapitálu několikanásobně převyšuje. Žalovaný tedy konkrétním způsobem odůvodnil, proč ani navýšení základního kapitálu nerozptýlilo obavy z pozdějšího komplikovaného vybrání daně, ba naopak proč výše základního kapitálu tyto obavy spíše posiluje.

Důvodná není ani námitka, že žalovaný přehlédl, že operace na nenahlášeném bankovním účtu jsou předmětem žalobcových daňových přiznání, a jednalo se tudíž dle žalobce ponejvíce o administrativní pochybení. Žalovaný se totiž vztahem údajů uvedených v daňovém přiznání a transakcemi provedenými na předmětném účtu zabýval na str. 7 rozhodnutí a seznal, že *„skutečnosti tvrzené odvolatelem nejsou dle zjištění správce daně v souladu s provedenými úhradami na jeho bankovních účtech, které v daném případě tvoří základní pomůcku pro výpočet dosud nestanovené DPH“*. Pro svůj závěr, že porušení oznamovací povinnosti dle § 127 odst. 1 daňového řádu bylo toliko administrativním pochybením, žalobce nenabízí žádné konkrétní důkazy.

Některé z žalobcových výhrad proti důvodům obavy ohledně budoucí dobytosti daně jsou naproti tomu namístě. Soudu není zřejmé, jak tuto obavu posiluje samotná skutečnost, že žalobce obdržel půjčku od zahraničního subjektu, a ani žalovaný tuto svou úvahu nikterak neobjasnil. Soud se dále nemůže ztotožnit s obdobným vyhodnocením výpovědi žalobcova jednatele (a jediného společníka-investora), z níž vyplynulo, že se z území České republiky odstěhuje v případě, že dojde k podstatnému zvýšení nákladů na

život a bydlení, např. v důsledku přijetí Eura. Tento scénář je krajně hypotetický a časově vzdálený, takže domněnku na něm založenou nelze považovat za natolik podloženou, aby odůvodnila popsany zásah do žalobcova majetku. Za opodstatněný nelze konečně považovat ani argument, že žalobce vykazoval od roku 2010 nulové zisky a výdaje, a to proto, že žalobcův investor vstoupil do společnosti až počátkem roku 2015, čili uvedená skutečnost nevypovídá ničeho o současné žalobcově situaci. Přisvědčit je pak třeba též výtce, že žalovaný sice argumentuje nesouladem mezi platbami evidovanými na žalobcových bankovních účtech a obchodními transakcemi vykázanými v jeho daňových přiznáních, avšak tento nesoulad žádným způsobem nerozvedl.

Ani tato pochybení v argumentaci správních orgánů však nemohou mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí. Ačkoli v žalobcově případě bezprostředně nehrozí insolvence a nepodniká konkrétní kroky např. ke zbavování se svého majetku, správní orgány doložily, že žalobce v rozporu se zákonem nesdělil správci daně svůj hlavní bankovní účet, na němž docházelo k operacím v řádu desítek milionů Kč; ani v průběhu správního řízení nezaplatil jím samým vypočtenou daň za předchozí zdaňovací období; veškerý jeho hmotný majetek je tvořen prostředky na bankovních účtech, jež mohou být snadno kdykoli převedeny na jinou osobu, takže žalobce neposkytuje dostatečnou záruku budoucí majetkové dostatečnosti. Jako podpůrné argumenty pak správní orgány použily nepravdivou prezentaci, kterou o sobě a svých aktivitách žalobce vytvářel přinejmenším na jedněch svých oficiálních internetových stránkách, kde se vydával za společnost složenou z týmu velmi zkušených expertů, která v oboru obchodování elektřinou a plynem působí již od roku 2008, neustále roste a na evropském trhu patří k největším obchodníkům, ač byla společnost ve skutečnosti tvořena jediným člověkem a povolení k podnikání v oboru jí bylo uděleno teprve před několika málo měsíci. Žalovaný přitom správně zdůraznil, že na jednotlivé důvody nelze nahlížet odděleně, ale je nutno posuzovat je jako celek a ve vzájemných souvislostech; ačkoli by každý z nich samostatně k vydání zajišťovacích příkazů nepostačoval, ve svém souhrnu posílily obavy správce daně o řádné vymožení daně natolik, že k jejich vydání přistoupil (str. 13 uprostřed). Názor žalovaného, že tak učinit „musel“, nemá v daňovém řádu oporu (srov. poslední větu § 167 odst. 1), avšak na vyslovených závěrech ničeho nemění.

Za těchto okolností soud potvrzuje, že žalovaný přdestřel dostatečně široký a ucelený okruh skutečností, jež vzhledem k výši dosud nestanovené daně (celkem přibližně 31 milionů Kč) dostatečně odůvodnily obavu, že vybrání této daně bude v době její vykonatelnosti spojeno se značnými obtížemi.

Pokud jde o výši stanovené jistoty, správce daně podrobně popsal všechny v úvahu zahrnuté veličiny, jakož i mechanismus jejího výpočtu, na straně 5 svých rozhodnutí, a žalovaný se s jeho postupem ztotožnil. Správní orgány tedy vysvětlily, proč odhadují DPH právě v takové výši. V této souvislosti není pravda, že se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou, že společnost Neas Energy A/S, na jejíž účet žalobce poukázal platby ve výši 29.524.937 Kč (srpen 2015) a 211.506.200 Kč (září 2015), je registrována k placení DPH v Dánsku (a že v tomto ohledu řádně nezjistil skutkový stav). Tuto skutečnost vzal žalovaný v potaz a uvedl k ní, že *„prokazování nároku na odpočet daně a dalších skutečností, které odvolatel deklaroval v podaném daňovém přiznání k DPH za zdaňovací období září roku 2015, bude předmětem dokazování v rámci nalézacího řízení, kdy prokazování deklarovaných*

plnění nespadá do řízení o zajištění daně“ (str. 12, v rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015 str. 11). Soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného, dle níž by nemohl být zajišťovací příkaz vydán, pokud by bylo budoucí vyměření dosud nestanovené daně *prima facie* nemožné, avšak v rámci řízení o zajištění daně se nepřezkoumává do detailu samotné vyměření této daně, jelikož zajištění daně nenahrazuje funkci daňové kontroly (str. 10, v rozhodnutí ze dne 6. 11. 2015 str. 9). Nároky kladené na výpočet výše zajišťované částky totiž nelze ztotožňovat s nároky na odůvodnění vyměření daně, k němuž v posuzované věci může dojít na základě provedené daňové kontroly. Daňový řád ostatně v § 167 odst. 4 předpokládá, že výši zajišťované částky správce daně stanoví „podle vlastních pomůcek“.

Rozdíl mezi předmětem zjišťovacího a nalézacího řízení popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Afs 108/2015 - 35 ze dne 25. 8. 2015 takto: „*Cílem nalézacího řízení je stanovení samotné daně. Institut zajišťovacího příkazu oproti tomu představuje tzv. předstižné rozhodnutí, často založené na hypotetické úvaze správce daně (BAXA, J.; KANIOVÁ, L. Komentář k § 167. In: BAXA, J. et al. Daňový řád: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2011). Správce daně totiž v případě vydávání zajišťovacího příkazu nevychází z dokazování, nýbrž toliko ze skutečností a zjištění, které má v daný moment k dispozici. V řízení o zajišťovacím příkazu proto nebude namíste obšírně prokazovat otázky, které z povahy věci souvisí se stanovením samotné daně, nikoliv s otázkou existence odůvodněné obavy ve smyslu shora cit. § 167 odst. 1 daňového řádu. Jinak by vskutku správce daně stanovoval daň dvakrát: jednou v zajišťovacím řízení, jednou v samotném řízení vyměřovacím.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 - 48). Nelze proto přisvědčit názoru stěžovatelky, podle něhož je v zajišťovacím řízení (a případně na něj navazujícím soudním řízení) nutné zkoumat, zda daň skutečně bude dostatečně stanovena. To je problém, který zjevně spadá do kategorie otázek, které mají být řešeny v rámci řízení nalézacího.“ Žalovaný tudíž při hodnocení námitky, že společnost Neas Energy A/S je k placení DPH registrována v Dánsku, nepochybil. Jiné konkrétní výhrady vůči výpočtu výše daně žalobce nevzněl.

Soud proto uzavírá, že některé dílčí žalobcovy výhrady vůči důvodům obavy z budoucí nedobytnosti daně byly důvodné a vůči napadeným rozhodnutím lze mít výhrady i co do jejich přehlednosti, z těchto rozhodnutí jako celků jsou však důvody pro vydání rozhodnutí jednoznačně seznatelné, a podmínky pro vydání zajišťovacích příkazů, stanovené v § 167 daňového řádu, byly na jejich základě splněny. V takovém případě by bylo nadbytečné a neúčelné napadená rozhodnutí rušit a vracet věc žalovanému k dalšímu řízení. Námitky týkající se výše dosud nestanovené daně soud naproti tomu neshledal důvodnými ani zčásti. Vzhledem k uvedenému není žaloba důvodná, a soud ji proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. června 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková